

Sygn. akt **III AUa 688/22**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wiesława Stachowiak

Protokolant: Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2023 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **J. W.**

przeciwko **Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.**

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej

na skutek apelacji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 23 lutego 2022 r. sygn. akt IV U 87/19

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanego Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. na rzecz odwołującej J. W. kwotę 480,00 zł (słownie: czterysta osiemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach procesu do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

	Wiesława Stachowiak	
--	---------------------	--

UZASADNIENIE

Decyzją z 28.06.2017 r., nr (...), Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji od 01.10.2017 r. ponownie ustalił wysokość renty inwalidzkiej **J. W.**. Decyzję wydano na podstawie art. 22a w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 18.02.1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (dalej zwanej ustawą zaopatrzeniową) oraz na podstawie otrzymanej z IPN-u informacji nr (...) r. Nie wypłacono jednak renty inwalidzkiej z uwagi na posiadanie prawa do korzystniejszej emerytury policyjnej.

Decyzją z 28.06.2017 r., nr (...), Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji od 01.10.2017 r. ponownie ustalił wysokość emerytury **J. W.**. Decyzję wydano na podstawie art. 15c w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej oraz na podstawie otrzymanej z IPN-u informacji nr (...) z 09.05.2017r. Wartość świadczenia została ustalona w następujący sposób: podstawę wymiaru świadczenia stanowi kwota 5315,05 zł. Emerytura wynosi 58,50% podstawy wymiaru, co daje kwotę 3109,30 zł. Ustalona wysokość emerytury jest wyższa od kwoty 2069,02 zł, tj. przeciętnej emerytury ogłoszonej przez Prezesa ZUS, wobec tego wysokość emerytury ogranicza się do kwoty 2069,02 zł.

J. W. wniosła odwołania od obu powyższych decyzji, domagając się zmiany decyzji poprzez orzeczenie, że przysługuje jej świadczenie rentowe i emerytalne w dotychczasowej wysokości, a także zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2022., sygn. akt IV U 87/19, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze:

I. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 28.06.2017r. nr ewid.: (...) w ten sposób, że od dnia 1 października 2017 r. przyznał wnioskodawczyni J. W. prawo do emerytury policyjnej w wysokości obliczonej na zasadach ustalonych przed tym dniem, to jest z pominięciem art. 15c ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 723);

II. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 28.06.2017 r. nr ewid.: (...) w ten sposób, że od dnia 1 października 2017 r. przyznał wnioskodawczyni J. W. prawo do policyjnej renty inwalidzkiej w wysokości obliczonej na zasadach ustalonych przed tym dniem, to jest z pominięciem art. 22a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 723);

III. zasądził od pozwanego na rzecz wnioskodawczyni kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zostało wydane w wyniku następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Decyzją z dnia 06.03.2012 r., (...)GO Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA przyznał J. W. policyjną rentę inwalidzką.

Przy ustaleniu wysokości renty inwalidzkiej uwzględniono fakt, że wnioskodawczyni została zaliczona do 3 grupy inwalidów. Podstawę wymiaru renty stanowi kwota 4 863,19 zł. Renta z tytułu ustalonego inwalidztwa wyniosła 40% podstawy wymiaru, co stanowi kwotę 1 945,28 zł.

Na podstawie decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA z 06.03.2012 r. ubezpieczona J. W. nabyła prawo do emerytury policyjnej od 25.02.2012 r., tj. od następnego dnia po zwolnieniu ze służby.

Podstawę wymiaru emerytury stanowiła kwota 4863,19 zł. Emerytura z tytułu wysługi lat według zestawienia wyniosła 69,69% podstawy wymiaru, tj. kwotę 3389,16 zł. Emeryturę podwyższono o 15% podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą, tj. o kwotę 729,48 zł. Emerytura z tym podwyższeniem wyniosła 3890,55 zł.

Z uwagi na pobieranie rocznego uposażenia wynikającego z art. 117 ustawy o służbie w Policji wypłatę emerytury zawieszono do dnia 28.02.2013 r.

Decyzją z 27.02.2017 r. emerytura została zwaloryzowana. Po waloryzacji, tj. od 01.03.2017 r., wyniosła 4099,50 zł. Podstawa wymiaru emerytury po waloryzacji wyniosła 5315,05 zł.

Na 01.10.2017 r. pozwany organ rentowy ustalił wnioskodawczyni wysługę lat w następujący sposób:

1) służba: 22 lata, 6 miesięcy i 24 dni, w tym:

– od 01.8.1989 r. do 24.02.2012 r. - służba w Policji (MO);

2) okresy określone w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, liczone po 0 %: 3 lata, 10 miesięcy i 15 dni, tj. od 16.09.1985 r. do 31.07.1989 r.

Instytut Pamięci Narodowej – Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu Oddziałowe Archiwum Instytutu Pamięci Narodowej w P. – wystawił informację o przebiegu służby z 09.05.2017 r., nr (...), w której podał na podstawie posiadanych akt osobowych wnioskodawczyni, że wnioskodawczyni w okresie od 16.09.1985r. do 31.07.1989 r. pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy zaopatrzeniowej.

Jednocześnie wskazano, że w okresie od 11.02.1989 r. do 31.07.1989 r. odwołująca przebywała na urlopie wychowawczym. Na powyższej informacji oparto zaskarżone decyzje.

Przebieg służby wnioskodawczyni był następujący:

Pismem z dnia 24.07.1985 r. ubezpieczona zwróciła się do Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Z. o przyjęcie do pracy w organach Milicji Obywatelskiej.

Z dniem 16.09.1985 r. została przyjęta do służby w MO i mianowana funkcjonariuszem w okresie służby przygotowawczej na stanowisko maszynistki na wolnym etacie starszego inspektora Grupy III SB z przydziałem pracy w Służbie Bezpieczeństwa (...) Spraw Wewnętrznych w S..

Od dnia 01.10.1986 r. pełniła obowiązki maszynistki na wolnym etacie starszego inspektora Grupy II (...) w L. z przydziałem pracy w (...) w S..

Od 01.07.1987 r. zajmowała stanowisko maszynistki sekretariatu (...) w S. na wolnym etacie milicjanta D. Patrolowej (...) w S..

W okresie od 11.02.1989 r. do 31.07.1989 r. przebywała na urlopie wychowawczym.

Z dniem 01.08.1989 r. J. W. wróciła do służby po urlopie wychowawczym i została mianowana maszynistką sekretariatu (...) w S. na wolnym etacie milicjanta D. Patrolowej (...) w S..

Od dnia 01.08.1990 r. aż do uzyskania prawa do emerytury, wnioskodawczyni kontynuował służbę w Policji.

Wnioskodawczyni w spornym okresie dosłużyła się następujących stopni: kapral MO (1987), starszy kapral MO (1988).

J. W. wniosła pozew o ustalenie treści stosunku służbowego pomiędzy nią a Wojewódzkim Urzędem Spraw Wewnętrznych, którego następcą prawnym jest Komendant Wojewódzki Komendy Wojewódzkiej Policji w G. – w zakresie zajmowanych stanowisk podczas pełnienia służby przez powódkę w okresie od września 1985 r. do 28 lutego 2012 r., a w szczególności ustalenie, że w okresie od 16 września 1985 r. do zmian ustrojowych w dniu 10 maja 1990 r. była funkcjonariuszem MO i nigdy nie była funkcjonariuszem SB w WUSW, a następnie od 10 maja 1990 r. do 28 lutego 2012 r. była funkcjonariuszem Policji.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2019 r., sygn. akt I C 63/18 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim I Wydział Cywilny ustalił, że treść stosunku służbowego istniejącego pomiędzy J. W. a Komendantem Wojewódzkiego (...) Spraw Wewnętrznych, którego następcą prawnym jest Komendant Wojewódzki Komendy Wojewódzkiej Policji w G. – w zakresie przebiegu służby powódki i rzeczywistej treści obowiązków i zajmowanych przez nią stanowisk w czasie służby powódki, trwającej od 16 września 1986 r. do 31 lipca 1990 r. w ten sposób, że powódka:

- wykonywała obowiązki funkcjonariusza Milicji Obywatelskiej – maszynistki na okres służby przygotowawczej, na wolnym etacie starszego inspektora z przydziałem pracy w Milicji Obywatelskiej Rejonowego (...) Spraw Wewnętrznych w S. w okresie od 16 września 1985 r. do 30 września 1986 r.,

- wykonywała obowiązki funkcjonariusza Milicji Obywatelskiej – maszynistki na wolnym etacie starszego inspektora z przydziałem pracy w Milicji Obywatelskiej Rejonowego (...) Spraw Wewnętrznych w S. w okresie od 1 października 1986 r. do 31 lipca 1989 r.,

- wykonywała obowiązki funkcjonariusza Milicji Obywatelskiej - maszynistki na wolnym etacie starszego inspektora z przydziałem pracy w Milicji Obywatelskiej Rejonowego (...) Spraw Wewnętrznych w S. w okresie od 1 sierpnia 1989 r. do 31 lipca 1990 r.,

oraz ustalił, że powódka w okresie pełnienia obowiązków służbowych od 16 września 1985 r. do 31 lipca 1990 r. nie była funkcjonariuszem Służby Bezpieczeństwa.

W pozostałym zakresie umorzono postępowanie.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał, iż rozległy materiał dowodowy, obejmujący zarówno dowody z dokumentów, jak również zeznania świadków i przesłuchanie samej J. W. wykazał, że powódka pracowała wyłącznie w Milicji Obywatelskiej. Wskazanie w rozkazy personalnym, iż służbę miała wykonywać w ramach „wolnego etatu” w SB wynikało natomiast ze stosowanej wówczas powszechnie praktyki tzw. podwieszania etatów osób wykonujących swoje obowiązki w ramach Milicji Obywatelskiej na wolne etaty w Służbie Bezpieczeństwa. Potrzeba stosowania takiego rozwiązania wynikała przede wszystkim z braku równowagi między potrzebami kadrowymi a liczbą wolnych etatów w służbach – zwłaszcza, gdy pojawiła się konieczność zatrudnienia kogoś z tzw. polecenia (jak było w przypadku J. W.).

Sąd Okręgowy podkreślił, że fakt zatrudnienia powódki w ramach Służby Bezpieczeństwa miała charakter wyłącznie formalny, na potrzeby zatrudnienia – fikcyjny potwierdziły zeznania świadków, którzy zgodnie wskazali, że J. W. nie wykonywała żadnych czynności w pionie SB, nawet gdy pojawiła się potrzeba zastąpienia zatrudnionej tam maszynistki. Kolejne stopnie służbowe uzyskiwała jako funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej, a nie SB.

Wyrokiem z dnia 15 lipca 2021 roku, sygn. akt I ACa 271/20 Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację pozwanego Skarbu Państwa – Komendanta Wojewódzkiego Policji w G., podtrzymując stanowisko Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim.

Pismem z dnia 04.10.2021 r., znak: BU Po III- (...) -7(4)/21 Dyrektor Oddziału Instytutu Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w P. poinformował, że do zbioru dokumentów dotyczących J. W., znajdujących się w zasobie Archiwum IPN w P. i zarchiwizowane pod sygnaturą IPN Po 636/104 dołączono wyroki Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim I Wydział Cywilny, sygn. akt I C 63/18 z dnia 03.12.2019 r. oraz Sądu Apelacyjnego w Szczecinie Wydział I Cywilny, sygn. akt I ACa 271/20 z dnia 15.07.2021 r. wraz z uzasadnieniami.

Poinformowano również, że dane już zawarte w dokumentach znajdujących się w zasobie IPN nie ulegają zmianie, jednakże w elektronicznych bazach IPN dokonano zmiany opisu akt osobowych J. W. o sygn. IPN Pa 625/75 w zakresie tytułu ww. jednostki archiwalnej (na „Akta osobowe funkcjonariusza MO”).

W oparciu o wyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy wskazał, że odwołania okazały się zasadne.

Sąd Okręgowy stwierdził, że przedmiotem sporu było ustalenie, czy zaskarżonymi decyzjami prawidłowo określono wysokość renty inwalidzkiej wnioskodawczyni z tytułu zaliczenia do grupy trzeciej w kwocie 89,90 zł (z podwyższeniem do kwoty 750 zł, tj. kwoty odpowiedniego świadczenia w najniższej wysokości), a emerytury – w kwocie 2069,02 zł, opierając się na informacji IPN-u z 09.05.2017 r., zgodnie z którą wnioskodawczyni w okresie od 16.09.1985 r. do 31.07.1989 r. pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa.

Sąd I instancji powoływał następnie podstawę prawną rozstrzygnięcia, tj. art. 13a i 13b, 15c ust. 1-5 ustawy z 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 723 ze zm.) oraz § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 18.10.2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 1148 z późn. zm.).

Sąd Okręgowy wskazał, że przepis art. 22a ust. 1 przewiduje, że w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, rentę inwalidzką ustaloną zgodnie z art. 22 zmniejsza się o 10% podstawy wymiaru za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b. Przy zmniejszaniu renty inwalidzkiej okresy służby, o której mowa w art. 13b, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

Zdaniem Sądu Okręgowego, by rozstrzygnąć, czy obniżenie wysokości świadczeń było zasadne, należało ustalić, czy wnioskodawczyni w spornym okresie wykonywała „służbę na rzecz totalitarnego państwa” w rozumieniu art. 13b ust. 1 ustawy. Wnioskodawczyni w swoim stanowisku procesowym podnosiła, że nigdy nie była funkcjonariuszem SB, a jej zatrudnienie faktycznie przebiegało w strukturach Milicji Obywatelskiej. Wskazała, że przez cały sporny okres pracowała jako maszynistka w sekretariacie (...) w S..

Sąd Najwyższego w uchwale z 16.09.2020 r., sygn. akt III UZP 1/20 wskazał, że kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa”, określone w art. 13b ust. 1 powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił treść i uzasadnienie powyższej uchwały.

Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawczyni w spornym okresie od 16.09.1985 r. do 31.07.1989 r., wskazanym w informacji IPN-u nie pełniła „służby na rzecz totalitarnego państwa”. W niniejszej sprawie w zasadzie spór sprowadzał się do przydziału wnioskodawczyni do określonej formacji w spornym okresie. Z akt osobowych wnioskodawczyni wynika, że z dniem 16.09.1985 r. została przyjęta do służby w MO i mianowana funkcjonariuszem w okresie służby przygotowawczej na stanowisko maszynistki na wolnym etacie starszego inspektora Grupy III SB z przydziałem pracy w Służbie Bezpieczeństwa (...) Spraw Wewnętrznych w S.. Następnie od dnia 01.10.1986 r. pełniła obowiązki maszynistki na wolnym etacie starszego inspektora Grupy II (...) w L. z przydziałem pracy w (...) w S., a od 01.07.1987 r. zajmowała stanowisko maszynistki sekretariatu (...) w S. na wolnym etacie milicjanta D. Patrolowej (...) w S.. Od 11.02.1989 r. do 31.07.1989 r. J. W. przebywała na urlopie wychowawczym.

W ocenie Sądu Okręgowego sam fakt stwierdzenia pełnienia służby od 22.07.1944 r. do 31.07.1990 r. w wymienionych instytucjach i formacjach nie jest wystarczający do uzyskania celu ustawy z 2016 r. Przez cały sporny okres, tj. od 16.09.1985 r. do 31.07.1989 r. wnioskodawczyni wykonywała obowiązki funkcjonariusza MO na stanowisku maszynistki w (...) w S.. Odwołująca nigdy nie pracowała w Służbach Bezpieczeństwa. W spornym okresie wykonywała czynności służbowe związane z obsługą MO, tj. rejestrowała pisma i sprawy w dzienniku korespondencyjnym, prowadziła skorowidze alfabetyczne, przekazywała pocztę do poszczególnych komórek organizacyjnych, które wchodziły w skład jednostki MO. Sporządzała na maszynie różnego rodzaju pisma, archiwizowała dokumentację poszczególnych komórek, przygotowywała dokumenty do wysłania. Wszystkie czynności wykonywane przez

odwołującą były związane z obsługą sekretariatu. Nie dopuściła się naruszenia obowiązującego prawa i wykonywał swoje obowiązki służbowe w sposób nienaruszający praw i godności innych osób.

Nie bez znaczenia w niniejszej sprawie pozostają ustalenia Sądu Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie I C 63/18 z powództwa J. W. w zakresie przebiegu służby. Sąd ten na podstawie zebranego materiału dowodowego uznał, wnioskodawczyni pracowała wyłącznie w pionie Milicji Obywatelskiej. Wskazanie w rozkazy personalnym, iż służbę miała wykonywać w ramach „wolnego etatu” w SB wynikało natomiast ze stosowanej wówczas powszechnie praktyki tzw. podwieszania etatów osób wykonujących swoje obowiązki w ramach Milicji Obywatelskiej na wolne etaty w Służbie Bezpieczeństwa.

W czasie kiedy J. W. starała się o pracę w MO nie było wolnych etatów dla kobiet, jednak dzięki wstawiennictwu znajomego ojca odwołującej udało się stworzyć dla niej stanowisko pracy. Jednakże z uwagi na brak wolnych etatów w MO, zatrudnienie ubezpieczonej było możliwe jedynie wyłącznie przy wykorzystaniu wolnego etatu SB. Jednak zatrudnienie to miało charakter formalny, bowiem jej przydział do służby zawarty w rozkazy personalnym nie odpowiadał zakresowi jej obowiązków i miejscu pracy. Wnioskodawczyni chcąc pracować w MO musiała się zgodzić na „podwieszenie” jej etatu w SB.

Sąd Okręgowy zwrócił się do IPN-u o udzielenie informacji, w której jednostce organizacyjnej (albo w których jednostkach organizacyjnych) wnioskodawczyni pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy zaopatrzeniowej i która z okoliczności wskazanych w art. 13b ust. 1 i 2 tej ustawy stanowiła podstawę uznania, że wnioskodawczyni pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, a także czy IPN dysponuje dokumentami świadczącymi o tym, że wnioskodawczyni w spornym okresie służby naruszała podstawowe prawa i wolności człowieka. W odpowiedzi IPN podporządkował wprawdzie sporny okres służby wnioskodawczyni pod konkretny przepis ustawy zaopatrzeniowej (art. 13b ust. 1 pkt 5 lit. a tiret 1), nie dokonał jednak analizy ani nie ocenił, jaki charakter miała służba tego konkretnego funkcjonariusza. Instytut stwierdził, że nie jest zobowiązany do poszukiwania i oceny dokumentów mogących potwierdzić popełnienie przez wnioskodawcę czynów określonych w zadanym przez sąd pytaniu. Instytut nie ocenia, jaki był zakres wykonywanych przez funkcjonariusza czynności i zadań służbowych.

Nie zostało wykazane, aby jakiegokolwiek czyny odwołującej skutkowały naruszeniem praw i wolności obywateli.

Niezależnie od powyższego, na korzyść wnioskodawczyni działa też fakt, okres służby, który należy brać pod uwagę, przypada (w części wskazanej w informacji IPN-u) na okres od września 1985 r. do 1990 r., a więc na okres schyłkowy reżimu komunistycznego.

Kolejną kwestią, na którą zwrócił uwagę skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, uzasadniając omówioną wyżej uchwałę, jest przebieg służby w Policji po 1990 r. Wnioskodawczyni w latach 1990-2012, a więc przez 12 lat był funkcjonariuszem Policji. Przed rozpoczęciem służby w Policji przeszła weryfikację ze skutkiem pozytywnym.

Reasumując Sąd Okręgowy uznał, że ze wszystkich powyższych względów, a zwłaszcza z tego, że wnioskodawczyni w żadnym okresie swojej służby nie pełniła „służby na rzecz totalitarnego państwa”, zaskarżone decyzje okazały się błędne.

Odwołująca wywodziła, że zaskarżone decyzje (przepisy, na podstawie których je wydano) są niezgodne z Konstytucją RP oraz Europejską Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma jednak potrzeby odwoływania się do kwestii zgodności bądź niezgodności ustawy zaopatrzeniowej z jakimkolwiek wzorcem kontroli. Już samo zastosowanie materialnoprawnych przepisów ustawy zaopatrzeniowej, przy prawidłowej ich wykładni, pozwala na rozstrzygnięcie sprawy.

Niezależnie od tego, wyrokiem z 16.06.2021 r., sygn. P 10/20, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 22a ust. 2 ustawy z 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy jest zgodny z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmieniono zaskarżone decyzje i orzeczono jak w punktach I-II sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 98 § 1¹ i art. 99 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Apelację od powyższego wyroku, w całości, złożył pozwany, wnosząc o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołań od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA o zmianie wysokości świadczeń emerytalno – rentowych oraz zasądzenie na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości według norm przepisanych;

ewentualnie:

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi decyzję w zakresie zasądzenia na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za I instancję.

W odpowiedzi na apelację odwołująca wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów, przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Istota sporu sprowadzała się do oceny zasadności zastosowania wobec ubezpieczonej przepisów art. 15 c i art. 22 a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, znowelizowanego w 2016 r. i w konsekwencji obniżenia wysokości przyznanych mu świadczeń emerytalno – rentowych.

W świetle przepisu art. 15 c ust. 1 ustawy w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

- 0% podstawy wymiaru - za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b;

- 2,6% podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz 2-4.

Ponadto, jak wynika z treści ust. 3, wysokość emerytury ustalonej zgodnie z ust. 1 i 2 nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Natomiast zgodnie z treścią art. 22 a ust. 1 powołanej ustawy w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, rentę inwalidzka ustaloną zgodnie z art. 22 zmniejsza się o 10% podstawy wymiaru za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b. Wysokość

renty inwalidzkiej, ustalonej zgodnie z ust. 1, nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej renty z tytułu niezdolności do pracy wypłaconej przez ZUS.

Istotą sporu było zatem ustalenie, czy odwołująca w okresie wskazanym w informacji IPN, tj. od 16.09.1985r. do 31.07.1989r. pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 roku, poz. 708 ze zmianami).

W tym miejscu przypomnieć należy, iż w przywołanej przez Sąd Okręgowy uchwale z dnia 16 września 2020 r. III UZP 1/20 Sąd Najwyższy stwierdził, że kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” określone w art. 13 b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka.

Zasadniczy zarzut apelującego sprowadzał się do argumentacji, że skoro z informacji IPN wynika, że odwołujący w ww. okresie pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z 18 lutego 1994 roku, to automatycznie spełnione zostały warunki do ponownego przeliczenia jej świadczenia. Zdaniem pozwanego istotnym kryterium jest fakt pełnienia służby w okresie od dnia 22.07.1944 r. do dnia 31.07.1990r. w wymienionych w tym przepisie jednostkach organizacyjnych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego argumentacja apelującego nie jest uzasadniona.

W orzecznictwie sądów powszechnych, sądów administracyjnych oraz Sądu Najwyższego ukształtował się jednolity pogląd, zgodnie z którym okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego. Przeciwno informacji o przebiegu służby mogą być przeprowadzane przeciwdowody. Sąd Najwyższy (por. wyroki z 09.04.2009 r., I UK 316/08, z 06.09.1995 r., II URN 23/95, OSNAPiUS 1996 nr 5, poz. 77, z 08.04.1999 r., II UKN 619/98, OSNAPiUS 2000 nr 11, poz. 439, z 04.10.2007 r. I UK 111/07, z 02.02.1996 r., II URN 3/95, OSNAPiUS 1996 nr 16, poz. 239 oraz z 25.07.1997 r., II UKN 186/97, OSNAPiUS 1998 nr 11, poz. 342) na gruncie art. 473 k.p.c. wielokrotnie wypowiadał się, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i prawa pracy w postępowaniu przed sądem nie obowiązują ograniczenia dowodowe. W postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom. Nie może zatem ulegać wątpliwości, że pracownik czy ubezpieczony ubiegający się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego może w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych wszelkimi dowodami wykazywać okoliczności, od których zależą jego uprawnienia z tytułu ubezpieczenia - także wówczas, gdy z dokumentu np. zaświadczenia o zatrudnieniu, wynika co innego.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z 09.12.2011 r. sygn. akt II UZP 10/11 (OSNP 2012/23-24/298) przyjął, że sąd ubezpieczeń społecznych, rozpoznający sprawę w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w W., w sprawie ponownego ustalenia (obniżenia) wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa, nie jest związany treścią informacji o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa przedstawionej przez Instytut Pamięci Narodowej zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby), jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zakwalifikowania określonego okresu służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa). Ww. postanowienie Sądu Najwyższego zapadło na tle obniżenia emerytury policyjnej w związku z pierwszą ingerencją ustawodawcy w świadczenia emerytalne funkcjonariuszy reżimu komunistycznego, kiedy to do ustawy z 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, wprowadzono dodatkowy art. 15b przewidujący, że obniża się emeryturę osobie, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów i która pozostawała w służbie przed dniem 02.01.1999 r.

Sąd Apelacyjny przypomina także treść powołanej wyżej uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 września 2020r. III UZP 1/20. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały dotyczącej kwestii obniżania emerytur policyjnych na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów potwierdził, że sądu powszechnego nie wiąże informacja o przebiegu służby wydana przez IPN w trybie art. 13a ust. 1 ustawy z 1994 r. Sąd Najwyższy zaakcentował, iż pojęcie „służby na rzecz totalitarnego państwa” należy odkodować jako punkt wyjścia do analizy sytuacji prawnej indywidualnych świadczeniobiorców. Tym samym nie można zgodzić się z założeniem, że sam fakt stwierdzenia pełnienia służby od dnia 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. w wymienionych instytucjach i formacjach jest wystarczający do uzyskania celu ustawy z 2016 r., w tym także aby wykluczone zostało prawo do dowodzenia, iż służba pełniona w tym czasie nie była służbą na rzecz totalitarnego państwa. Sąd Najwyższy podkreślił także, że nie można ograniczyć się do bezrefleksyjnej wykładni językowej art. 13b ustawy z 1994 r., bowiem zakodowane w nim pojęcie stanowi kryterium wyjściowe, a więc przybiera postać domniemania możliwego do obalenia w procesie cywilnym.

Na powyższe stanowisko powołał się również Sąd Najwyższy w postanowieniu z 14.09.2021 r. sygn. akt USK 259/21 (w zakresie rozpoznania skargi kasacyjnej), wskazując, że sądu powszechnego nie wiąże informacja o przebiegu służby wydana przez IPN i w razie stosownego zarzutu przeciwko osnowie tej informacji, sąd będzie zobowiązany do rekonstrukcji jej przebiegu w konkretnym wypadku.

Sąd Najwyższy uznaje zatem, że informacja IPN stanowi dowód, który nie jest jednak dowodem wyłącznym albo dowodem niepodważalnym, którym sąd byłby związany, bez możliwości jego oceny w ramach przysługującego sądowi prawa do swobodnej i wszechstronnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Inne rozumienie stanowiska Sądu Najwyższego dawałoby IPN przymioty organu rozstrzygającego arbitralnie kwestie wysokości świadczeń emerytalno-rentowych, bez potrzeby odwoływania się do sądu, a z sądu organ firmujący jedynie ustalenia zawarte w informacji IPN.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego - mając na uwadze wykładnię celowościową ustawy uznać należy, że istotne znaczenie dla interpretacji definicji „służby na rzecz totalitarnego państwa” ma rodzaj i zakres czynności wykonywanych w trakcie służby.

Ustawa z 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...) nie zawiera definicji „służby na rzecz totalitarnego państwa”. Celem odkodowania znaczenia tego sformułowania, odnieść się wypada do definicji zawartej w ustawie z 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz o treści tych dokumentów (Dz.U. 2006 Nr 218, poz. 1592). Zgodnie z preambułą ww. ustawy służbą tego rodzaju jest „praca albo służba w organach bezpieczeństwa państwa komunistycznego lub pomoc udzielana tym organom przez osobowe źródło informacji, polegające na zwalczaniu opozycji demokratycznej, związków zawodowych, stowarzyszeń, kościołów i związków wyznaniowych, łamaniu prawa do wolności słowa i zgromadzeń, gwałceniu prawa do życia, wolności, własności i bezpieczeństwa obywateli, była trwale związana z łamaniem praw człowieka i obywatela na rzecz komunistycznego ustroju totalitarnego”.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, do zastosowania omawianych rygorów nie wystarczy zatem samo formalne pełnienie służby w jednostkach wymienionych w art. 13b ustawy w okresie od 22.07.1944r. do 31.07.1990r., ale pełnienie służby polegające na zwalczaniu opozycji demokratycznej, związków zawodowych, stowarzyszeń, kościołów i związków wyznaniowych, łamaniu prawa do wolności słowa i zgromadzeń, gwałceniu prawa do życia, wolności, własności i bezpieczeństwa obywateli, łamaniu praw człowieka i obywatela.

Inna wykładnia przepisu art. 13b naruszałaby zasady sprawiedliwości społecznej, bowiem dotyczyłaby także osób, których pełniona funkcja czy charakter pracy nie miały charakteru operacyjnego, lecz charakter pomocniczy, techniczny, biurowy, porządkowy, niezwiązany z głównymi funkcjami organów bezpieczeństwa. Poza tym należy mieć na względzie, że wykonywanie „służby na rzecz państwa totalitarnego” było zindywidualizowane, mogło różnić się osobistym zaangażowaniem danej osoby i determinacją na realizowanie określonych zadań i funkcji. Działalność funkcjonariusza mogła być w różnym stopniu ukierunkowana na potrzeby, korzyści totalitarnego państwa. W związku

z tym nie każde nawiązanie stosunku prawnego w ramach jednostek organizacyjnych, wskazanych w ustawie, musiało wiązać się ze służbą na rzecz totalitarnego państwa.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie można przyjąć a priori, że sam fakt stwierdzenia pełnienia służby w okresie od 22.07.1944 r. do 31.07.1990 r. w wymienionych w ustawie jednostkach organizacyjnych jest wystarczający do uznania, że dana osoba „pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa”. Służba (praca) takiej osoby powinna być oceniana na podstawie indywidualnych czynów, w oparciu o wszystkie okoliczności pełnionej służby. Nie można stosować mechanizmu odpowiedzialności zbiorowej, gdyż stosowanie takiego mechanizmu przybliżyłoby ten mechanizm do mechanizmów stosowanych w czasach państwa totalitarnego.

Prezentowany przez Sąd Apelacyjny pogląd jest zatem w pełni zgodny z przywołaną uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16.09.2020 r. sygn. akt III UZP 1/20 dotyczącą kwestii obniżania emerytur policyjnych.

Tym samym nie można zgodzić się z zarzutem apelującego, że sam fakt stwierdzenia pełnienia służby od dnia 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. w wymienionych instytucjach i formacjach jest wystarczający do przesądzenia, że służba pełniona w tym czasie była służbą na rzecz totalitarnego państwa, zwłaszcza wykluczenia prawa do przeprowadzenia przeciwdowodu.

Dlatego nie można ograniczyć się jedynie do wykładni językowej art. 13b ustawy z 1994 r., bowiem zakodowane w nim pojęcie stanowi kryterium wyjściowe, a więc przybiera postać domniemania możliwego do obalenia w procesie cywilnym. Pokreślenia wymaga, że taka wykładnia jest zgodna z jednolitym i utrwalonym orzecnictwem sądów administracyjnych, w szczególności Naczelnego Sądu Administracyjnego (zob. na przykład wyroki: z dnia 11 grudnia 2019 r., I OSK (...); I OSK (...), a także z dnia 4 czerwca 2019 r., (...)).

Słuszne jest także stanowisko Sądu Okręgowego, że sądy powszechne nie są związane treścią informacji o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa przedstawionej przez Instytut Pamięci Narodowej zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby), jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zakwalifikowania określonego okresu służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa). Związanie to obejmuje jedynie organ emerytalny.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw by przyjąć, że w okresie od 16.09.1985r. do 31.07.1989r. odwołująca pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa.

Jak trafnie ustalił Sąd Okręgowy w powyższym okresie, którego dotyczy informacja IPN, wnioskodawczynie wykonywała obowiązki funkcjonariusza MO na stanowisku maszynistki w (...) w S.. Odwołująca nigdy nie pracowała w Służbach Bezpieczeństwa. W spornym okresie wykonywała czynności służbowe związane z obsługą MO, tj. rejestrowała pisma i sprawy w dzienniku korespondencyjnym, prowadziła skorowidze alfabetyczne, przekazywała pocztę do poszczególnych komórek organizacyjnych, które wchodziły w skład jednostki MO. Sporządzała na maszynie różnego rodzaju pisma, archiwizowała dokumentację poszczególnych komórek, przygotowywała dokumenty do wysłania. Wszystkie czynności wykonywane przez odwołującą były związane z obsługą sekretariatu. Sąd I instancji trafnie powołał się także na ustalenia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie I C 63/18 z powództwa J. W. w zakresie przebiegu służby. Sąd ten na podstawie zebranego materiału dowodowego uznał, wnioskodawczynie pracowała wyłącznie w pionie Milicji Obywatelskiej. Wskazanie w rozkazie personalnym, iż służbę miała wykonywać w ramach „wolnego etatu” w SB wynikało natomiast ze stosowanej wówczas powszechnie praktyki tzw. „podwieszania etatów” osób wykonujących swoje obowiązki w ramach Milicji Obywatelskiej na wolne etaty w Służbie Bezpieczeństwa.

Sąd Apelacyjny podzielił zatem ustalenie Sądu I instancji, że całokształt ustaleń dokonanych w sprawie prowadzi do wniosku, że wnioskodawczynie nie świadczyła „służby na rzecz totalitarnego państwa”. Żadne jej czyny nie prowadziły do naruszenia praw i wolności obywateli. Wnioskodawczynie nie była osobą decyzyjną, nie wykonywała działań związanych z przeciwdziałaniem opozycji, zwalczaniem kościoła, związków wyznaniowych czy zawodowych, a w

szczególności nie łamała praw i wolności człowieka. Nie prowadziła żadnych czynności dochodzeniowo – śledczych czy operacyjno - rozpoznawczych w tym okresie.

Ponadto ubezpieczona przeszła także pozytywnie weryfikację i przyjęta została do służby w Policji. Uznano więc, że nie wykonywała służby, która uniemożliwiałaby lub wzbudzała wątpliwości co do możliwości przyjęcia i pełnienia służby w Policji. Wnioskodawczyni w latach 1990-2012, a więc przez 12 lat była funkcjonariuszem Policji. Służba w Policji miała konsekwencje dla zdrowia wnioskodawczyni, bowiem uznano ją za inwalidę i zaliczono do trzeciej grupy pozostającej w związku ze służbą w Policji.

Niezależnie od powyższego - nie wykazano, aby odwołująca w wykonywanych czynnościach w okresie wskazanym w informacji IPN stosowała jakiegokolwiek niegodziwe praktyki w pełnionej służbie, a tym samym, aby jej działania naruszały podstawowe prawa i wolności człowieka bądź wypełniały znamiona czynów niedozwolonych.

W realiach sprawy w postępowaniu sądowym dokonano zatem indywidualnej oceny charakteru zatrudnienia odwołującej i faktycznie wykonywanej przez nią pracy, mając na uwadze, że kryterium miejsca i czasu pełnienia służby powinno stanowić jedyne kryterium do oceny, czy odwołująca pełniła „służbę na rzecz totalitarnego państwa”, w rozumieniu art. 13b ust. 1 ustawy z 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Kryteriami niezbędnymi do oceny czy pełniła ona „służbę na rzecz totalitarnego państwa” powinny być przede wszystkim: rodzaj wykonywanych czynności, sposób ich wykonywania, a w szczególności czy w okresie pełnienia służby (pracy) dopuszczała się naruszeń podstawowych praw i wolności człowieka.

Sąd Apelacyjny podobnie jak Sąd Okręgowy w całości oparł się zatem na uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16.09.2020r. III UZP 1/20 oraz podzielił w pełni stanowiska innych sądów powszechnych rozpoznających analogiczne sprawy. W tych orzeczeniach sądów powszechnych podniesiono m.in., że system emerytalny i kształtowane w jego ramach uprawnienia emerytalne nie mogą być elementem prowadzenia polityki represyjnej państwa, zwłaszcza że uprawnienia emerytalne nie są szczególnymi korzyściami, nawet w stosunku do służb mundurowych. W realiach sprawy wydanie decyzji obniżających odwołującej świadczenia emerytalno – rentowe nastąpiło bez uwzględnienia indywidualnego charakteru pracy.

Z tych względów Sąd Apelacyjny uznał wszystkie zarzuty pozwanego za bezzasadne.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny podziеляjąc ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji, nie znalazł podstaw do wzruszenia kwestionowanego wyroku w kierunku postulowanym w apelacji. Zarzuty apelacji nie podważyły powyższych ustaleń, zaś apelacja stanowiła jedynie nieskuteczną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu Okręgowego.

Konkludując, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił, nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych zasądając od pozwanego Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. na rzecz odwołującej kwotę 480,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach procesu do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Wiesława Stachowiak